

Sygnatura akt XII C 1210/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:stażysta K. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 r. w P.

sprawy z powództwa K. N., B. N.

przeciwko (...) spółka z o.o. w P.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami procesu obciąża w całości powodów, szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu stawki wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego na poziomie minimalnym.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lutego 2014r. powodowie K. N. i B. N., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. na ich rzecz solidarnie kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie podali, że są użytkownikami wieczystymi nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. (...), nr działki (...), dla której S. R. P. – S. M. w P. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz współwłaścicielami posadowionego na tej działce budynku mieszkalnego. Nieruchomość wchodzi w skład majątku wspólnego ramach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej powodów. Zgodnie z uchwałą Sejmiku Województwa (...) Nr (...) z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. – Ł. w P., nieruchomość powodów znalazła się w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania. Strona powodowa podała, że na dochodzoną przez nią kwotę składa się 65.000 zł odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości oraz 15.000 zł odszkodowania odpowiadającego nakładom koniecznym do zapewnienia nieruchomości właściwego klimatu akustycznego (k. 1-5).

W **odpowiedzi na pozew** z dnia 31 marca 2014 r. pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., działając również przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, że z treści księgi wieczystej nr (...) nie wynika by była ona zabudowana budynkiem mieszkalnym, przez co brak jest legitymacji procesowej po stronie powodowej, w szczególności co do dochodzenia zapłaty odszkodowania w związku z koniecznością rewitalizacji akustycznej budynku. Pozwany zanegował również zasadność przywołanych przez stronę powodową orzeczeń, podając, że dotyczyły one obszarów ograniczonego

użytkowania, wytyczonych dla innych lotnisk. Ponadto wskazał, że ograniczenia w zakresie sposobu korzystania z nieruchomości, wprowadzone na podstawie uchwały nr (...), są zdecydowanie mniej radykalne niż w przypadku stref wprowadzonych dla innych lotnisk.

Pozwany podał, że samo wprowadzenie (...) nie przesądza automatycznie o odpowiedzialności odszkodowawczej, bowiem odszkodowanie przysługuje za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, nadto zgodnie z art. 129 (...), należy wykazać związek przyczynowy pomiędzy wprowadzonym ograniczeniem a szkodą. Pozwany wskazał, że ewentualna szkoda została skompensowana w dacie nabycia nieruchomości, której wartość powinna uwzględniać działalność pozwanego. Pozwany zwrócił uwagę, że przed wprowadzeniem (...), liczba operacji lotniczych w porze nocnej była wyższa aniżeli po wprowadzeniu obszaru, nadto, że objęcie (...) zabudowy mieszkaniowej, miało na celu zagwarantowanie dodatkowej ochrony dla nieruchomości położonych najbliższej lotniska. Pozwany podał, że uchwała nie wprowadza dla nieruchomości strony powodowej żadnych ograniczeń w zakresie przeznaczania terenu ani co do sposobu korzystania z niego. Podał, że obszar ograniczonego użytkowania został wytyczony w oparciu o dane dotyczące hipotetycznej najgorszej doby w ciągu roku, która nie musi nastąpić, jak również, że cały czas podejmowane są kroki zmierzające do ograniczenia poziomu hałasu, a (...) nie przekracza norm emisji hałasu dopuszczalnego w (...). Pozwany wskazał, iż nastąpił spadek operacji lotniczych, który będzie utrzymywał się w następnych latach.

W piśmie procesowym z dnia 8 maja 2014r., pełnomocnik powodów wskazał, iż nieruchomość powodów w istocie jest zabudowana podając, że właściwe dokumenty złoży na rozprawie, jak również, że strona powodowa posiada legitymację czynną do wystąpienia z powództwem. Strona powodowa nie zgodziła się z twierdzeniami pozwanego, jakoby nie poniosła żadnej konkretnej szkody w związku z wprowadzeniem (...), podając, że wartość nieruchomości powódki uległa zmniejszeniu na skutek ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości wprowadzonych Uchwałą, a ograniczenia te są związane z hałasem lotniczym. Strona powodowa wskazała, że obowiązek poniesienia przez pozwanego kosztów modernizacji akustycznej nieruchomości, wprost wynika z Uchwały, zaś co do konieczności ich poniesienia oraz wysokości, winien wypowiedzieć się biegły. (k. 73-77)

W odpowiedzi na powyższe, strona pozwana w piśmie z 16 maja 2014 r., podtrzymała swoje twierdzenia. Pozwany ponownie wskazał, że Uchwała nie wprowadza dla nieruchomości powódki żadnych ograniczeń co do przeznaczania terenu lub sposobu korzystania z niego. Wskazał również, że strona powodowa zdecydowała się na nabycie nieruchomości w marcu 2011 r., tj. po wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (...) z dnia 28 lutego 2011 r. stwierdzającej konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Podał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności w zakresie obowiązku poniesienia kosztów modernizacji akustycznej, jedynie pod warunkiem wykazania, że zaszła konieczność ich poniesienia. Pozwany wywodził, iż wprowadzenie (...) wpłynęło korzystnie na oddziaływanie akustyczne pozwanego. (k. 89-91)

W piśmie z dnia 1 września 2015 r. strona pozwana wskazała, że strona powodowa uchybiła terminowi zawitemu z art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska.

Pozwany o roszczeniu strony powodowej dowiedział się 19 marca 2014 r. (w dacie otrzymania odpisu pozwu). Tymczasem, ze swoim roszczeniem mógł wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, czyli w tym przypadku do dnia 28 lutego 2014 r.

W piśmie z dnia 9 listopada 2015 r. strona powodowa wniosła o zwrot pisma pozwanego z dnia 1 września 2015 r. wobec braku odpowiedniego zarządzenia Sądu, pozwalającego na złożenie pisma procesowego. Strona wskazała również, że pozew został wniesiony przed upływem terminu zawitego, więc nie doszło do uchybienia terminu.

W pismach procesowych z dnia 28 stycznia 2016 r. i z dnia 20 kwietnia 2016 r. pozwany wniósł o zezwolenie na złożenie pisma przygotowawczego, w którym podtrzymał swoje stanowisko odnośnie uchybienia przez powodów terminowi zawitemu. Swoje stanowisko podparł najnowszą linią orzecniczą Sądu Najwyższego.

Z kolei strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w piśmie z dnia 31 marca 2016 r.

W piśmie z dnia 2 czerwca 2016 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo, wskazując, że wnosi o zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwoty 115.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie, K. i B. N., są użytkownikami wieczystymi nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. (...), nr działki (...), dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz współwłaścicielami posadowionego na tej działce budynku mieszkalnego. Nieruchomość wchodzi w skład majątku wspólnego ramach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej powodów.

dowód: wydruk treści księgi wieczystej KW nr (...)/ (k. 9-16).

W dniu 30 stycznia 2012 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę Nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P.-Ł. w P., która weszła w życie w dniu 28 lutego 2012 r. Uchwała ta utworzyła obszar ograniczonego użytkowania dla lotniska P.-Ł. w P., podzielony na dwie strefy tzw. strefę wewnętrzną i tzw. strefę zewnętrzną, a w nim określiła ograniczenia w zakresie przeznaczania terenów, wymagań technicznych dotyczących budynków oraz sposobu korzystania z terenów.

W myśl postanowienia § 4 uchwały, w obszarze ograniczonego użytkowania wyodrębniono dwie strefy:

1) strefę zewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca granicą obszaru ograniczonego użytkowania, określona w § 3, a od wewnątrz linia będąca obwiednią:

a) izol linii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia $LA_{eqD} = 60$ dB oraz dla pory nocy $LA_{eqN} = 50$ dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych;

b) izol linii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia $LA_{eqD} = 55$ dB oraz dla pory nocy $LA_{eqN} = 45$ dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska;

2) strefę wewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca obwiednią, o której mowa w pkt 1, a od wewnątrz linia biegnąca wzdłuż granicy lotniska.

W obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono przeznaczania nowych terenów pod budowę szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży oraz pod strefy ochronne A uzdrowisk (§ 7 uchwały).

W obszarze ograniczonego użytkowania określono następujące sposoby korzystania z terenów w strefie wewnętrznej (§ 8 ust. 2):

a) zabroniono budowy nowych szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) dopuszczono rozbudowę, odbudowę oraz nadbudowę istniejących szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zabroniono tworzenia stref ochronnych A uzdrowisk,

d) dopuszczono lokalizowanie zabudowy mieszkaniowej, pod warunkiem zapewnienia właściwego komfortu akustycznego w pomieszczeniach wymagających ochrony akustycznej.

W uchwale wprowadzono ponadto wymagania techniczne dotyczące budynków położonych w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania w postaci obowiązku zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynkach

z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej (§ 9 ust. 2).

Nieruchomość powodów znalazła się w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania.

Okoliczności niesporne, jak również dowody: decyzja (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w P. (k. 45-50), raport o oddziaływaniu na środowisko „Rozbudowa i modernizacja (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością im. H. W.” (k. 51-53), procedura (...) (k. 49-50), informacja odnośnie sposobu wdrożenia warunków realizacji projektu pn. „Rozbudowa i modernizacja (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością im. H. W.” określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (k. 54-56), wyciąg z protokołu kontroli Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w P. (k. 57).

Strona powodowa nie poinformowała pozwanego o swoim roszczeniu. Roszczenie zostało po raz pierwszy wyrażone w pozwie z dnia 28 lutego 2014.

Dowód: Bezsporne, pozew (k. 1-5), pismo pozwanego (k. 290), pismo powodów (k. 316-318).

Pozew został doręczony pozwanej 19 marca 2014 r.

Dowód: Bezsporne, potwierdzenie odbioru (k. 26)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów urzędowych i prywatnych.

Zrekonstruowany powyższej stan faktyczny był zasadniczo bezsporny i opierał się na dokumentach urzędowych. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Przeprowadzone przez Sąd dowody z pozostałych dokumentów i z opinii i wyjaśnień ustnych biegłego, w świetle stwierdzenia w toku postępowania naruszenia przez powodów terminu zawitego, okazały się dla rozstrzygnięcia sprawy nieistotne. Opinia biegłego nie budziła jednak wątpliwości Sądu, albowiem została przygotowana w rzetelny sposób.

Kluczowy dla rozstrzygnięcia fakt, tj. kiedy pozwany dowiedział się o roszczeniu, został podniesiony przez pozwanego (pismo na k. 290) i poparty potwierdzeniem odbioru (k. 26). Strona powodowa potwierdziła ten fakt na piśmie (k. 316-318). W tej sytuacji, Sąd dał pełną wiarę twierdzeniu, że pozwany po raz pierwszy dowiedział się o roszczeniu z odpisu pozwu, doręzonego 19 marca 2014 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo z uwagi na wygaśnięcie roszczenia powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa domagała się odszkodowania na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska (u.p.o.ś.) wywodząc swoje roszczenia z faktu utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P.-Ł. w P. na mocy uchwały Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 października 2012 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P.-Ł. w P.. Jest niesporne, że na jej podstawie nieruchomości, której dotyczy niniejsza sprawa znalazła się w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania.

W ramach zgłoszonego powództwa strona powodowa domagała się ostatecznie kwoty 115.900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego solidarnie na ich rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Stosownie do przepisu art. 135 § 1 u.p.o.ś. obszar ograniczonego użytkowania tworzy się dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej, jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaganej przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu.

Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały – art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. Przed nowelizacją tego przepisu czynił to natomiast właściwy wojewoda w drodze rozporządzenia; przykładem tutaj jest chociażby lotnisko wojskowe P. – K.. Dla zakładów lub innych obiektów, niewymienionych w art. 135 ust. 2 u.p.o.ś., czyni to rada powiatu, w drodze uchwały (art. 135 ust. 3 u.p.o.ś.). Zgodnie z treścią art. 135 ust. 3a u.p.o.ś. tworząc obszar ograniczonego użytkowania, wskazane organy określają granice obszaru, ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu, wymagania techniczne budynków oraz sposób korzystania z terenów wynikające z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko lub analizy porealizacyjnej albo przeglądu ekologicznego. Tworzące obszar ograniczonego użytkowania uchwała sejmiku województwa (uprzednio rozporządzenie właściwego wojewody) albo uchwała rady powiatu - po ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym (art. 2 i art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 449) - stają się aktami prawa miejscowego.

Nie budziła wątpliwości w niniejszej sprawie kwestia czynnej i biernej legitymacji procesowej stron tego sporu. Potwierdzeniem czynnej legitymacji procesowej powódki w procesie był wydruk treści księgi wieczystej, prowadzonej dla opisanej wyżej nieruchomości załączony do akt sprawy. Fakt, że na nieruchomości stanowiącej własność powódki posadowiony jest budynek mieszkalny potwierdziła treść opinii biegłego.

Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego na okoliczność spadku wartości nieruchomości. Opinia ta ostatecznie okazała się nieprzydatna do rozstrzygnięcia wobec stwierdzenia upływu terminu zawitego.

W piśmie z dnia 1 września 2015 r. strona pozwana wskazała, że strona powodowa uchybiła terminowi zawitemu z art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska, z roszczeniem z ust. 1-3 można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Uchwała nr (...)Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P.-Ł. w P. weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa (...), tj. w dniu 28 lutego 2012. Termin zawity upływał więc 28 lutego 2014 r. i do tego dnia uprawnione osoby mogły wystąpić do obowiązanego o naprawienie szkody. W niniejszej sprawie, pozwany o roszczeniu strony powodowej dowiedział się 19 marca 2014 r. (w dacie otrzymania odpisu pozwu).

Z kolei strona powodowa stwierdziła, że złożyła pozew w terminie, tj. w 28 lutego 2014 r.

Sprawą kluczową dla rozstrzygnięcia sprawy stało się więc stwierdzenie, czy strona powodowa uchybiła terminowi zawitemu, a w szczególności, czy dla zachowania terminu należało poinformować pozwanego o roszczeniu, czy też wystarczyło złożyć pozew.

Podobny problem podjął niedawno Sąd Najwyższy, a jego stanowisko (wyrok z dnia 2 października 2015 r., sygn. II CSK 720/14) wpisujące się w dłuższą linię orzecniczą istotnie przyczyniły się do niniejszego rozstrzygnięcia

W judykaturze Sądu Najwyższego potwierdzono, że termin określony w art.129 ust. 4 ustawy z 2001 r. jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia. Jest to termin wyznaczony dla zgłoszenia roszczeń wskazanych w art. 129 ust. 1-3 ustawy z 2001 r. obowiązanemu do ich realizacji, którego dochowanie warunkuje zachowanie tych roszczeń (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, niepubl.; z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47; z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 161/13, OSNC-ZD 2015, nr B, poz. 16). Dodać należy, że wystąpienie z roszczeniem stosownie do art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. ma charakter czynności jednorazowej w odniesieniu do danego roszczenia - dokonanie tej czynności w terminie wskazanym w tym przepisie oznacza jego dochowanie i kończy jego bieg. Skutkiem tego jest zachowanie roszczenia przez uprawnionego, choćby na drodze sądowej dochodził on roszczenia w większym rozmiarze niż objęty wystąpieniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47) oraz choćby dochodził roszczenia nie w jednym, ale w kolejnych procesach.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, odrębną kwestią jest ustalenie, kiedy następuje wystąpienie z roszczeniem, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001. Judykatura przyjmuje, że musi chodzić o zgłoszenie roszczenia obowiązanemu do jego zaspokojenia (np. wystąpienie do niego o wypłatę odszkodowania, por. wyroki Sądu Najwyższego dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, niepubl.; z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, nr 4, poz. 47; z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 161/13, OSNC-ZD 2015, nr B, poz. 16). Chodzi tu o oświadczenie skierowane do obowiązanego, które – celem dochowania terminu określonego w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. - musi przed jego upływem do niego dojść w taki sposób, aby mógł się z nim zapoznać (art. 61 k.c.). W razie, gdy nośnikiem tego oświadczenia jest pozew lub inne pismo procesowe, dla dochowania terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r., konieczne jest, aby przed jego upływem pozew lub to pismo zostały doręczone obowiązanemu, nie wystarcza zaś to, że przed tym upływem powództwo zostanie wytoczone lub pismo zostanie wniesione do sądu.

Strona powodowa sprzeciwiła się takiej wykładni w piśmie z dnia 31 marca 2016 r. wskazując, że koncepcja wyrażona w powyższym wyroku SN z dnia 2 października 2015 r. jest błędna i dla zachowania terminu zawitego wystarcza złożenie pozwu. Uzasadniając swoje stanowisko, powodowie wskazywali na językową wykładnię art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska, a także fakt, że inne sądy orzekały w tej sprawie odmiennie.

Sąd nie podzielił tej argumentacji, przychylając się do argumentacji przedstawionej przez Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał, że powodowie uchybili terminowi zawitemu, nie powiadamiając pozwanego o roszczeniu do dnia 28 lutego 2014 r. Z tym dniem ich roszczenie wygasło.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd oddalił powództwo.

Sąd, na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., obciążył jednocześnie kosztami niniejszego postępowania w całości powoda, jako stronę przegrywającą sprawę, pozostawiając jednakże szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu stawki wynagrodzenia pełnomocników pozwanych na poziomie minimalnym.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce,

2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 20 czerwca 2016 r. /-/ SSO Małgorzata Małecka